

спеціальних термінів, які забезпечують точне визначення існуючих об'єктів і явищ, що встановлюють єдино правильне розуміння фахівцями переданої інформації.

Крім того, широке вживання спеціальної загальнотехнічної лексики, яка становить одну із специфічних рис науково-технічного стилю. Це слова і словосполучення, що не володіють властивостями терміна ідентифікувати поняття та об'єкти в певній галузі, але їх вживають майже виключно в даній сфері спілкування, звичній для кола фахівців. Спеціальна лексика включає всілякі похідні від термінів. Слова, які використовуються при описі зв'язків і відносин між термінологічно позначеними поняттями і об'єктами, їх властивостями, а також цілий ряд загальнонародних слів, вживаних в певних поєднаннях, що робить їх спеціалізованими. Наприклад, в спеціалізованих економічних текстах зустрічаються слова, які не мають еквівалентів в українській мові (a self-made man, a drive-in bank, to clock in, stop-go-stop policy, a chain store, to shortlist, a down market etc .)

Що стосується синтаксичної структури, то англійські тексти науково-технічного змісту відрізняються конструктивною складністю. Вони багаті дієприкметниками, інфінітивними та герундіальними зворотами. Також відзначається перевага теперішнього часу дієслова, що являє собою абсолютний теперішній час. Його використання дає можливість уявити – повідомляються відомості як абсолютно об'єктивні, що знаходяться поза часом.

В. Є. Пономаренко

НОВА СИСТЕМА ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ НОВОЇ ГЕНЕРАЦІЇ

Сучасний розвиток суспільства вимагає подальшого вдосконалення системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації педагогічних працівників професійної школи. Професійно-педагогічна освіта покликана забезпечувати формування педагога професійного навчання, який здатний розвивати особистість учня, виховувати у нього відповідальність за своє професійне майбутнє і підвищення професійної кваліфікації; педагога, зорієнтованого на особистісний та професійний саморозвиток і підготовленого до творчої праці у вищих навчальних закладах різного типу. Розширення номенклатури професій, орієнтація їх на сферу послуг, економічні напрями, впровадження модульного навчання та інших інноваційних технологій навчання потребують педагога вищої школи нової генерації. Він має бути готовий до роботи в нових умовах, здатний адаптуватися до змін і швидко реагувати на сучасні і перспективні процеси соціального і економічного розвитку суспільства.

Водночас, в процесі підготовки та підвищення кваліфікації педагогічних кадрів вищої школи повинні бути сучасні науково

обґрунтовані підходи нового осмислення власної ролі та самосвідомості викладача. Зараз змінюється роль педагога вищої школи навчання. Замість виконання старої функції – головного джерела знань він стає організатором, який допомагає учню здобувати знання із різних джерел інформації. Педагог нового типу повинен володіти не тільки достатніми професійними знаннями, а й широкою ерудицією, високою інформаційною та комунікативною культурою, здатністю до мотивації студентів.

Експериментально доведено доцільність поєднання функцій викладача та вихователя. Такий підхід спонукає до постійного підвищення професійного рівня, використання передових освітніх технологій. Збільшується час для творчого спілкування педагога (під час теоретичного навчання і виробничої практики), що сприяє розвитку особистості учня, розкриттю його індивідуальних здібностей.

Вимоги до педагога вищого навчального закладу постійно зростають. Це зумовлюється розширенням професійних функцій, необхідністю оволодіння новими видами діяльності, пов'язаними з вимогами ринку праці, потребами розвитку соціального партнерства при підготовці фахівців. У зв'язку з цим змінюються також завдання педагогічного колективу, який здійснює підготовку майбутніх педагогів професійного навчання.

Гостро стоїть питання забезпечення конкурентоспроможності фахівця на ринку праці. Особливо це відчувається у процесі налагодження міжнародних економічних зв'язків, створення підприємств різних форм власності, спільних підприємств і фірм із зарубіжними партнерами.

Професійну кваліфікацію повинні визначати роботодавці та інші соціальні партнери, які більш компетентні в питаннях ринку праці. Навчальну специфікацію мають визначати фахівці в галузі освіти. Поряд з цим зазначимо, що соціальні партнери відіграють важливу роль у підтримці освітнього процесу та його оцінці, наданні консультацій, місць для проходження практики на підприємствах, а також у створенні умов для високопрофесійної оцінки знань та вмінь.

При розробці всіх компонентів стандартів вищої освіти та навчання дуже важливим є забезпечення співпраці представників вищих навчальних закладів, Міністерства освіти і науки, Міністерства праці та соціальної політики, галузевих міністерств, регіональних управлінь освіти та центрів зайнятості, науково-дослідних інститутів, науково-методичних центрів, асоціацій роботодавців, підприємств різних форм власності.